

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXXIV. Quomodo Athanasius Alexandriam rediens, cum per Hierosolymam transiret, à Maximo in communionem susceptus est, & Synodum Episcoporum collegit, in qua confirmata est fides Nicaena.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

humani disciplinâ, univerforum Deo ac A ἐνομίας τῶ τῶ ὅλων πατρὶ Θεῷ ἀναπέμ-
patri preces offeratis. πειν σπευδ' ἄζει

Epistola de abolendis quæ contra Athanasium acta fuerant.

Victor Constantius Augustus Nestorio. Et eodem exemplo, Augustamnica, Thebaidis & Lybia Præsidibus.

Si quid ad noxam & contumeliam eorum qui cum Athanasio communicant, antehac gestum reperitur, id omnino volumus aboleri. Nam & immunitatem, quam ejus clerici olim habuerunt, eandem nunc iterum habere decernimus. Hanc vero jussionem nostram ita volumus custodiri, ut restituta Ecclesiæ suæ Athanasio Episcopo, hi qui cum eo communicant, eandem habeant immunitatem, quam & ipsi prius habuerunt, & reliqui obtinent clerici quò rebus suis ita constitutis, ipsi quoque lætitia perfruantur.

CAPUT XXIV.

Quomodo Athanasius Alexandriam rediens, cum per Hierosolimam transiret, a Maximo in communionem susceptus est, & Synodum Episcoporum collegit, in qua confirmata est fides Nicæna.

HUjusmodi literis munitus Athanasius Episcopus, arrepto per Syriam itinere in Palaestinam pervenit. Ingressusque Hierosolimam, Maximo ejus civitatis Episcopo cuncta quæ in Sordaniensi Concilio gesta fuerant exposuit, & qualiter Imperator Constantius decreta Synodi consensisset: deditque operam ut Episcoporum illius provincie Synodus congregaretur. Maximus vero nihil cunctatus, quosdam ex Episcopis Syriæ ac Palaestine accersit; celebratoque ex more Concilio, ipse quoque communionem & pristinam dignitatem Athanasio restituit. Sed & Synodus Alexandrinis & universis per Syriam & Ægyptum Episcopis ea quæ de Athanasio statuta judicataque erant, per literas significavit. Quæ de causâ, inimici Athanasij Maximum non mediocriter irriserunt, quòd cum antea deposuisset Athanasium, tunc repente mutato consilio, perinde quasi nihil prius gestum esset, sententiam pro eodem tulerat, qua communio illi ac dignitas reddebatur. His compertis Ursacius & Valens, qui prius Arianorum dogmati

Επιστολή πρὸς τὸν ἀφανιδθῆναι τὰ πρᾶχθῆναι καὶ ἀθανασίᾳ

Νικητῆς κωνσταντίνου αὐγουστονεσορίω τῶ ἀπατόπῳ καὶ τοῖς ἐν αὐγουστονική καὶ θεβαΐδι καὶ λιβύῃ ηγεμόσιν

Εἴποτε πρότερον ἐπὶ βλαβῇ καὶ ὑβρὶ τῶ κοινωνούντων ἀθανασίῳ τῶ ἐπισκόπῳ πρᾶχθεν ἐνεύρισκε, τῆτονόν ἀπαλειφθῆναι βεβλόμεθα καὶ γὰρ τὴν ἀλειεργησίαν ἣν οἱ ἀπὸ κληρικοὶ εἶχον, τὴν αὐτὴν πάλιν θέλομεν ἔχειν τούτῳ ἣ τὴν ἡμετέραν πρὸς ἄξιν Φυλαχθῆναι βεβλόμεθα ὡς ἐδοδοθέντι ἀθανασίᾳ ἡ ἐπισκόπῳ τῆ ἐκκλησίας, τὴς κοινωνούντων ἀπὸ ἔχων ἀλειεργησίαν ἣν αἱ εἶχον, καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ ἔχων ἢ ἕτως ἔχοντες, καὶ αὐτοὶ χαίρωσιν

Κεφ. κδ.

Ἄς ἀθανάσιον ἐπὶ τῶ ἀλιεργησίᾳ ἡμετέρῳ ἐπὶ ἱεροσολύμοις, ὑπὸ μαξιμου εἰς κοινωνίαν ἀειεργησίᾳ, ὡς ἐδοδοθέντι ἐπισκόπῳ, τὰ ἐν νικαίᾳ κυριῶν συνήραρον

ΤΑῖς τοιαύταις ἐπιστολαῖς ὀχυρωθεὶς ἀθανάσιος ἐπίσκοπος, δια τῆς συμμαχίας, τῆς παλαιστίνης ἐπέειθε καταλαβεῖν τε τὰ ἱεροσόλυμα, καὶ τῶ ἐπισκόπῳ μαξιμου καταφανῆ ποιήσας, τὰ τε ὑπὸ τῆς ἐν Σαρδικῇ συνόδῳ γνωθέντα, ἣ ὡς ὁ βασιλεὺς κωνσταντίνος τῆ ἐκείνων κρίσει ἐγγύετο σύμφωνοι πρὸς ἀθανάσιον ἐπισκόπον τῶν ἐκτὸς ἐπισκόπων ἡμετέρων. Μαξιμὸς τε μηδὲν μελλήσας, μετέπεμπε πρὸς τῶν ἀπὸ συρείας καὶ παλαιστίνης ἐπισκόπων καὶ καθίσας συνέδριον, ἀποδοῦναι καὶ αὐτὸς τὴν κοινωνίαν ἀθανασίῳ καὶ τὴν ἀξίαν γράφει τε καὶ αὐτῇ ἡ συνόδος τοῖς τε ἐν ἀλεξανδρείᾳ, καὶ πασὶ τοῖς ἐν αἰγύπτῳ καὶ λιβύᾳ ἐπισκόποις, τὰ ἐγνωσμένα καὶ ἐληφισμένα πρὸς ἀθανάσιον ἐπίσκοπον, ὡς ἐδοδοθέντι καὶ ἐπιβεβαιωθέντι. Μαξιμὸς οἱ ἀπεχθῆς ἔχοντες πρὸς ἀθανάσιον, ὅτι πρότερον καθελὼν αὐτόν, αὐτὸν ἐκ μεταμελείας ὡς μηδενὸς ἡγομένον, ὑπέστρεψε ἀθανάσιον ἔξηνεγκεν, τὴν τε κοινωνίαν αὐτῷ καὶ τὴν ἀξίαν παρέχευσε ταῦτα γινώσκοντες ἕρσάκιος καὶ κάλλης, οἱ πρὸς τὸ δευτέρον δόγμα

αυτερον διαπυρωσασθαι αζοντες, και α-
 γροντες τοτε της αεθλαβεισης αωυδης, επι
 τω ρωμω ανηλθον βιβλιον τε μελενοιας
 τω επισχοπω βιβλιω επιδοντες, τω τε ομοου-
 σιω συνεθεντο και γραμματα αωυδς αθανα-
 σιον διαπεψαμμενοι, κοινωνειν αυτω ελπι-
 πε ωμολογησαν ετω μην εν τοτε ερεσ ακιθη
 και εαλης τοις επι αθανασιω γεγονοσιν ητ-
 τηθεντες, ως εφω, τω ομοουσιω συνεθεντο α-
 θανασιω ε δια πλησις επι τω αλεξαν-
 δρειαν επορευετο κτ πολεως τε παριων εδιδα-
 σκε, τας μεν δρειανισουλας ουκ ερεπεδωσασα-
 ζεωδς ε τας τε ομοουσιον ομολογησιας εν πι
 ε τω εκκλησιων και χειροτονιας εποιε και
 τετο γεγονεν δεχη ετερας μεμψεως κατ
 αυτω, οπι εν ταις αλλων παρρηκιας χειρο-
 τονειν επεχειρει τα μην εν κτ αθανασιον, ετως
 τοτε αερεβαμεν.

A mordicùs adhaeserant, damnato priore studio, Romam se conferunt. Et libellum penitentiae Iulio Episcopo porrigentes, vocem ac fidem consubstantialis amplexi sunt: scriptisque ad Athanasium literis, affirmarunt se cum illo communionem in posterum servaturos. In hunc igitur modum Ursacius & Valens prospero rerum Athanasii successu prostrati devictique, tunc temporis in fidem consubstantialis consentire. Athanasius verò per Pelusium iter faciens Alexandriam, in singulis per quas transibat civitatibus, cunctos commonebat ut Arianos quidem averterentur: eos vero susciperent qui consubstantialis fidem profiterentur. In quibusdam etiam Ecclesiis ordinationes fecit. Quares alterius adversus illum criminatio- nis ansam prae- buit, propterea quòd in aliorum Ecclesiis ordinare tentasset. Et res quidem Athanasij, tunc temporis in hujusmodi statu erant.

Κεφ. κς.

Πει εβι τυραννω μαγνητιν ε βετραλιωσ.

CAP. XXV.

De Magnentio & Vetranione tyrannis.

ΕΝ τετω ε τα δημωσια εχ η τυχεσα
 παραχη διεδεχετο αει ης οσα κεφα-
 λαιωδη αωδραμειν οσα αναγκαϊον, ανα-
 λαβοιλεσ βραχυ λεξομμε οπι τε κπςε της
 κωνσταντιωσ πολεωσ τελωδησασα, οι τερεσ
 αυτω παιδες τω βασιλειαν αυτω διεδε-
 ξαντο, ως εν τω προτετω βιβλιω πεποι-
 μεθα μημω ις εον ε οπι συνεβασιλδωσε
 τετοις ανεψιωσ αυτω, ω ονομα δαλμαθη
 ομωνυμω τω ιδιω πατρι. ον επ ολιγον
 συμβασιλευσαντα οι εραλιωται ανεϊλον, ε
 κελευονθη κωνσταντιω τω σφαγην, αλλα
 μη κωλυονθη. ως δε κωνσταντην ο νεω
 τοις τε αδελφω μερεσιν επιων, και αυ-
 τωσ υπο τω εραλιωτη συμβαλων ανη-
 ρεθη, ηδη πολλakis προτερον ειρηται
 μη δε την κνειν αναερεσιν, ο περικωσ
 προς ρωμαϊκωσ κνωθητη πολεμω, καθ ον
 κωνσταντην εδεν επσαπην εντυχωσ νυκτο-
 μαχιας γδ αει τεσ ορεσ ρωμαϊων και
 πεσων γρομμεσ, επικρατεςερεα τοτε τα
 πεσων προς ολιγον εδωξε γινεσται καθ
 ον καιρον ετε τα χειριανων ησυχασεν, αλλα
 δι αθανασιον, και την τε ομοουσιω λεξω

Interea vero ingens motus republicam concussit. De quo pauca dicam, summa duntaxat rerum capita quae necessario commemoranda sunt, paulò altius repetens. Mortuo Constantino, tres ejus liberi in Imperio successere, quem admodum in superiore libro retulimus. Sciendum porro est, unà cum illis imperasse cognatum ipsorum Dalmatium, patri suo cognominem. Qui cum brevi tempore Imperium obtinisset, à militibus est interfectus, non jubente id quidem, sed neque prohibente Constantio. Qualiter autem Constantinus junior dum in fratris sui ditionem invadit, ipse quoque à militibus peremptus est in conflictu, jam antea à nobis non semel commemoratum est. Post ejus caedem, bellum Persicum adversus Romanos excitatum est. In quo bello Constantius nunquam prospere rem gessit. Nocturnà enim pugna circa Romanorum ac Persarum fines commissà, Persae tunc, licet ad modicum tempus, superiores fuisse videbantur. Eodem tempore res quoque Christianorum haud multo paciores fuere: sed propter Athanasium & ob vocem consubstantialis, bellum

